

Тому медіаосвіта (медіаграмотність) поряд з педагогікою має дати додаткову освіту студентській молоді, яка буде підґрунтям для стійкої психіки і свідомості до несприятливого зовнішнього впливу.

Список використаної літератури

1. Концепція впровадження медіа-освіти в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ispp.org.ua/bibl_2.htm.

2. Медіаосвіта та медіаграмотність: підручник / Ред.-упор. В. Ф. Іванов, О. В. Волошенюк; За науковою редакцією В. В. Різуна. — Київ: Центр вільної преси, 2012. — 352 с.

**Дужич-Ніколайчук В. І., доцент кафедри хореографії,
Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки**

ПРОБЛЕМИ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

Сьогодні в Україні мають місце суттєві зміни у співвідношенні між ідеологією, культурою та освітою. У педагогічній науці зростає інтерес до соціокультурних проблем освіти таких як: культуротворчі функції освіти; орієнтація на цінності і творчість. Становлення культурологічної позиції у сфері освіти обумовлене наявністю негативних факторів і протиріч, які мають соціально-культурний характер, а саме:

- зниження якості освіти через “культурне старіння” змісту і форм, порушення принципу їх культуровідповідності;
- недостатність культуромісткості змісту освіти, домінуванням “знаннєвого” підходу на шкоду “ціннісного”;
- недооцінка взаємодії освіти і культури, невміння вчителів застосовувати культурологічні методи навчально-виховної діяльності;
- низька культурна грамотність переважної більшості випускників шкіл, які в подальшому житті не здатні забезпечити культуру сучасного виробництва, високу якість життєдіяльності.

Радикальне підвищення професіоналізму, поєднання його із загальною культурою потребує різнобічного особистісного розвитку, формування гуманістичної педагогічної позиції на основі єдності професійної, суспільно-економічної і культурологічної підготовки.

Інтерпретація освітніх проблем з позицій культурології освіти дає можливість усвідомити, що суб’єкти освіти – це суб’єкти культурної діяльності, а проблеми освіти можна вирішити не тільки педагогічними, а й соціокультурними засобами.

Проведений аналіз праць педагогів, психологів, філософів, соціологів дозволяє виділити провідні аспекти наукових досліджень цього напрямку: обґрунтування теоретико-методологічних засад модернізації освіти (В.Андрущенко, В.Білоусова, С.Гончаренко, І.Зязюн, та ін.); розкриття психологічних основ гуманізації освіти (Г.Балл, Г.Костюк, А.Маслоу, К.Роджерс, В.Семиченко та ін.); нові підходи до здійснення гуманістичного

виховання в сучасних умовах (Г.Ващенко, О.Вишневський, Є.Бондаревська, І.Підласий, О.Сухомлинська та ін.).

Наше дослідження ґрунтується на припущенні, що реалізація гуманістичних засад культурологічної складової у підготовці студентів вищих навчальних закладів забезпечує сукупність таких педагогічних умов: посилення гуманістичної функції культурологічних дисциплін з використанням парадигмальних підходів у навчанні та вихованні; спрямування пізнавальної діяльності студентів та сприйняття гуманістичних цінностей і плекання ціннісного ставлення до людини, її життя та гідності через орієнтацію навчального процесу на збереження та розвиток інтелектуального потенціалу української нації в контексті загальнолюдських цінностей; створення атмосфери сприятливої для оновлення і реалізації сутнісних сил особистості в її різнобічній навчальній та соціокультурній діяльності, що зумовило б перехід гуманістичних цінностей; забезпечення міжпредметного зв'язку гуманітарних, зокрема культурологічних, і профільних дисциплін.

Тому загальною теоретичною базою нашого дослідження стала концепція гуманізації та гуманітаризації загальної середньої та професійної освіти, праці філософів, педагогів, психологів, в яких знайшли обґрунтування основні її положення.

Набуття необхідних умінь для розробки і втілення технологій, орієнтованих на створення цілісної картини культурно-історичного розвитку суспільства – необхідна умова соціокультурної підготовки студентів університетів.

Актуальність культурологічних аспектів підготовки сучасного спеціаліста обумовлена об'єктивними вимогами якісних характеристик особистості і діяльності спеціаліста, що створює потребу в адекватному розвитку вищої освіти: переосмисленні змісту освіти і виховання майбутнього спеціаліста, розробку і послідовну реалізацію гуманістичної концепції викладання [9].

Культура фахівця характеризується науковцями як вияв зрілості й розвитку всієї системи соціально значущих особистісних якостей, що продуктивно реалізується в індивідуальній (суспільно-політичній, професійній, науковій та ін.) діяльності. Вона є підсумком якісного розвитку знань, переконань, норм діяльності і поведінки, здібностей і соціальних почуттів. При цьому підкреслюється, що формування культури майбутнього може розглядатися як багато аспектна проблема, що має актуальне соціальне та наукове значення.

Разом з тим, культурологічна підготовка містить могутній когнітивний потенціал, формує ціннісно-мотиваційні засади професійної діяльності, суттєво збагачує її функції, забезпечує посилення креативних компонентів педагогічної освіти [6].

Гуманна особистість – це, насамперед людина добра й справедлива, що поважає інших і завжди готова прийти на допомогу. Гуманна людина ставиться до інших, так як до самої себе, живе в гармонії з природою, вона є вихованою і милосердною. Серед моральних рис, їй притаманних, називалися чесність, порядність, безкорисливість і відповідальність.

Чітка орієнтація на гуманістичні цінності - має стати основою розв'язання проблеми формування гуманістичної культури майбутнього фахівця.

Отже, теоретичний аналіз наукової літератури та результатів проведеного експерименту засвідчив існування внутрішніх суперечностей у системі гуманітарної підготовки студентів, що зумовлює потребу їх подолання через кооперацію зусиль викладачів гуманітарних і спеціальних дисциплін та студентів.

Список використаної літератури

1. Бестужев-Лада И. Что может дать культурология учителю / И. Бестужев-Лада // Народное образование. – 1997. – № 6. – С. 89–94.
2. Библер В. С. Михаил Михайлович Бахтин, или поэтика культуры / В. С. Библер. – М.: Прогресс, 1991. – 176 с.
3. Бех І.Д. Особистісно-орієнтоване виховання: Наук. – метод. посібник / І. Д. Бех. – К.: ІЗМН, 1998. – 204 с.
4. Боровик М. Г. Системно-культурологические основы изучения гуманитарных предметов в школе: Автореферат ... канд. пед. наук: 13.00.01 / М. Г. Боровик. – СПб., 1997. – 20 с.
5. Зеер Э.Ф. Личностно ориентированное профессиональное образование / Э.Ф. Зеер. – Екатеринбург: Изд-во Уральского гос. проф.-пед. университета, 1998. – 126с.
6. Зязюн І. А. Культуротворча функція виховання студентів педагогічного вузу/ І. А. Зязюн // Вища педагогічна освіта: Наук.- метод. зб. – Випуск 17. – К., 1994. – С. 66–72.
7. Зязюн І. А. Гуманістична парадигма в освіті / І. А. Зязюн // Вища освіта в Україні: реалії, тенденції, перспективи розвитку. – Матеріали міжнародної науково-практичної конференції. Ч. 1.– К., 1996. – С. 8–12.
8. Леонтьев Д. А. Ценность как междисциплинарное понятие: опыт много-мерной реконструкции / Д. А. Леонтьев // Вопросы философии. – 1996. – № 3. – С. 15–26.
9. Маслов В. С. Теорія і практика культурологічної підготовки слухачів і курсантів вищих військових закладів освіти: Автореф. дис. ... докт. пед. наук: 13.00.04./ В. С. Маслов. – К., 1998. – 35с.

**Кабак В. В., асистент кафедри
комп'ютерних технологій професійного навчання,
Луцький національний технічний університет**

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ МОБІЛЬНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ-ПЕДАГОГІВ

На сьогоднішній день в умовах Болонського процесу підготовка фахівців вищих навчальних закладів України спрямована на використання сучасних дидактичних технологій, які б дозволяли застосовувати для здійснення навчання студентів наявні майже в кожного засоби комунікації, такі як смартфони, комунікатори, планшети тощо. Необхідність використання засобів мобільного